

Vegetoval sem nějakých 23let ve Švédsku kde jsme si s kamarády tramping správně užívali, protože tamní paďouři do lesů nechodili a hříbky považovali za smrtelně jedovatou houbu.

Jak ale materialistické šílení a shon a stres ve městě (Goteborg) narůstal, tak mi už nestačilo jen občas do klidu a krásy přírody zavítat, ale rozhodl jsem se, že ten životní styl obrátím, a místo abych žil ve městě a přírodu navštěvoval, tak budu žít v přírodě a město budu jen občas navštěvovat za účelem rejžování (práce). Z oken věžákové nemocniční budovy, kde jsem pracoval, jsem toužebně vzhlížel k vzdáleným lesům přírodní rezervace. Prodal sem byt a jakýmsi Božím zázrakem se mi podařilo koupit chajdu přímo v té rezervaci jen asi půl hodinky cesty od města.

Ta změna byla opravdu nádherná. Bylo to jedno z nejlepších životních Rozhodnutí, co jsem kdy udělal. Pokaždé, když jsem kolem třetí hodiny přijel z práce do mých lesů, tak jsem měl pocit že jsem na dovolené. Nebyla tam voda ani elektřina, ale jak každý správný zálesák ví, tak štípání dříví a nošení vody v kanystrech je forma prima uspokojující zábavy, za kterou jinak paďouři platí těžké drachmy v různých fitcentrech a nazývají jí degradujícím názvem "posilování". Jim tato činnost vyprazdňovala peněženky, mně to šetřilo peníze a naplňovalo blaženým uspokojením zvýšené nezávislosti na společnosti a na tom, jestli zase nepraskne nějaké vodovodní nebo teplárenské potrubí, nebo kluci arabský nepřivrou kohoutek nafty. Koupil sem asi 100kg velmi zlevněných svíček (nesmrdí tak, jako petrolejka) a autobaterii na magneták a malou výbojku.

Z kuchyňského okna bylo občas vidět dlouhé nohy co kolem procházely. To byli losi, co sou tak velký potvory, že jejich břicha byly až nad horním rámem okna, a tak když přecházeli metr od chajdy, tak z nich byly vidět jen ty nohy. Byly to fakt nádherný zážitky tam bydlet. Večer tam byl krásný klid a nad vchodem do chajdy se usídlila na borovici sova (lovila myši co vybíhaly z

pod chaty), ani se mě nebála a svým houkáním dokreslovala tu těžkou romantiku co tam vládla. V zimě tam bylo v chajdě krásně útulno a přicházeli kamarádi, se kterými jsme pořádali noční túry na lyžích lesem a po návratu se pořádaly žranice wafli se šlehačkou smažených na kamnech.

Potom jsem si koupil asi 6metrovou skautskou plachetnici a vydal jsem na toulky s ní po Evropě a na Kanárský ostrovy. To je taky správný druh života ve svobodě. Na cestách jsem potkával lidičky trempskeho ražení, co prodali své byty a vyrazili v lodích na život na moři. Pomáhali zemědělcům se sklizní úrody, nebo na stavbách, a to jim stačilo pak na mnoho měsíců, než přijeli na jiné místo či kontinent, kde rýžovali. Ve francouzských kanálech takhle žijí stáda hipíků na lodích. Já jsem se tam toulal v zimě, a bylo tam fakt krásně teplo, a kanály byly prima zarostlé škeblemi - slávkami jedlými, takže bašta kam oko dohlédlo. Chleba tam maj drahej, ale my jsme si smažili na primusu bramboráky nebo placky z mouky. Nejdražší položka na živobytí (obzvlášť na západě) je bydlení. Takže když člověk má bydlení zadarmo, ať už na chatě nebo na lodi a nějakou baštu z vlastní zahrady nebo z moře, tak má najednou i čas žít a užívat si přírody, neboť nemusí tak často a intenzivně rejžovat. Setkal sem se například s manželi z Anglie,

50let mladými, kteří nechali domek dětem, sami si koupili 7m plachetnici a vydali se žít na moře. V Paříži je ale okradli o všechny peníze, tak holt si zajeli po kanálech do vinařské oblasti, tam sbírali hrozny nějaký čas (rejžovali) a pak jeli dál.

Jachtaři se často plaví ve skupinách, jednak je víc legrace člověk není sám, pomáhají si navzájem, a ty velká stavidla se taky neotevrou pokud neprijedou minimálně 3 plachetky. V naší skupině byl například Němec, co ho jeho holka opustila, a tak z nešťastné lásky prodal byt, vzal svého kokršpaněla a vydal se na blind cestovat po světě a žít na plachetnici (podle mně daleko elegantnější řešení nešťastné lásky než se sebevraždit). V Gibraltaru sem viděl plachetku věhlasných jachtařských trempů, co takhle žijí většinu života a už jim táhne na 80 let.

Já jsem plachetku zakotvil na Kanárkách na ostrově Goméra. Ten ostrov doporučuji všem trampům, je to nejdívočejší ostrov z Kanárek (indiáni ho ubránili před Španěly snad ještě 100 let po dobytí sousedních ostrovů), v horách je krásný prales a můžete tam vandrovat celé dny po horách aniž potkáte človíčka (to jsem tam ale vegetoval dřív než tam postavili letiště - jak je to teď, nezaručuji) .

Odletěl sem si zarežovat do Švédska a po návratu na Kanárky jsem chtěl pokračovat do Karibského moře. V Československu ale padnul komunismus, a tak sem prodal plachetku a za ty prachy přesunul své působíště do Prahy.

Tu osvědčenou metodu bydlení levně v krásné přírodě na chajdě a jen dojíždění do blázince města na rejžování jsem praktikoval i tady. Ulovili jsme zděnou chatu nad osadou Louisiana 3km od Štěchovic (20km od Prahy), ovšem těžký luxus ve srovnání s tou švédskou (3+1 s elektrikou a velkou zahradou), ale romantika je tam taky těžká , hned u lesa, řeka Kocába asi 5 minut, mnoho těch věhlasných tramských osad podél Kocáby - Havran, Ascalona atd..

Ted' už máme ale Prahy (a nutnosti rejžovat tam) plné zuby, a tak se přesunujem ještě dál na jih. Kdo z vás v Praze rejžujete a chcete bydlet v přírodě - dejte nám vědět, za 750 000 korunek českých (nejsem ale nacionalista, takže švédskýma ani dánskýma korunama neopovrhnu), vám ji přenecháme. Kdo z vás chcete taky bydlet a žít v přírodě, ale dali byste přednost životu na moři a chtěli byste poradit jak na to, jaký typ lodě atd. nebo zdarma pučit mapy k okopírování, tak mi taky dejte vědět (stačí kliknout na podpis pod článkem, otevře se vám mailový formulář - pozn. red.), můžem spáchat nějakou slezinu, kde do vás ty životní moudrosti nahustim. Těch námořních map ale moc nemám, jsou děsně drahý, a ze Švédska na Kanárky by mě stály víc než celá plachetnice (to si nedělám srandu).

Ahoj kamarádi...

Napsal uživatel Myšák
Pátek, 04 Červen 2004 04:00

V Thajsku jsem taky žil přes rok, tak jestli se chystáte do Thajska, tak bacha na práci na černo - jeden kluk tam dostal za to 2 roky tvrdého vězení, a k nám jednou vtrhli policajti a odvezli nás na stanici, protože moje žena hrála počítačové hry na počítači, tak prý že pracuju na černo. Jestli byste chtěli sjíždět řeku Kwai, jak je ten věhlasnej most, tak to jde dobře na nafukovacích českých kajacích (jsou fakt kvalitní, i na ostrovy na moři jsme s nim jezdili). Z Bangkoku vás tam odveze levně vláček (asi 40kč), skoro až na konečné vystoupíte (řeku vidíte z okna). Akorát si včas najděte místo na přespání než se setmí. Těch vhodných moc není, protože břehy řeky Kwai sou často strmé, nebo je všude džungle, kde jsou hrozně agilní brabenci (na ty hlavně pozor) nebo malé, na dotek jedovaté - pálivé housenky. Škorpioni tam jsou taky, ale jsou to mazlíčci ve srovnání s brabenci. Na východ od řeky Kwai (oni jsou dvě) je řeka, na kterou bacha! Nějaký Němci jí sjížděli taky na nafukovacích protoplazmách a najednou hukot - před nimi vodopád a kolem řeky strmé srázy. Jen tak tak se jim podařilo po tom kolmým srázu vyšplhat nahoru do džungle. Po několika dnech je našli domorodci, vysílené s poraněnými, ošklivě zhnisanými nohama.

Tak zatím ahoj! Kdyby bylo hodně dotazů od dobrodružství chtivých trempíků ohledně Kanárek (kde tam zadarmo bydlet nebo kotvit), života na lodi, nebo Thajska, tak neodpovím individuálně, ale zase tady, v diskuzi pod článkem.